

Arrest

nr. 146 021 van 22 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 november 2013 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 14 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN loco advocaat P. STAELENS en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Aan verzoekster werd op 25 november 2013 een inreisverbod van drie jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“INREISVERBOD

Mevrouw, die verklaart te heten:

[...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 30.10.2012.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 27.09.2012, aan betrokkene betekend op 30.10.2012. Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft zij een aanvraag 9bis ingediend op 14.01.2013.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), evenals van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Zij licht het middel in de synthesesamenvatting toe als volgt:

“Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

(...)

Vooreerst stelt artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet dus dat telkens rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

In casu kan verzoekende partij uit de motivering van de beslissing geenszins afleiden dat er met haar persoonlijke situatie werd rekening gehouden. Het betreft in hoofdzaak immers een standaardmotivering, waarbij enkel gespecificeerd werd op welke data reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgereikt en het feit dat zij een verzoek ex art. 9bis Vreemdelingenwet heeft ingediend op 14.01.2013.

Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen dat in casu artikel 74/11, tweede lid als rechtsgrond wordt aangeduid met als determinerend motief dat er niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.

Verzoekende partij is van mening dat het determinerend motief van de beslissing, namelijk dat zij niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting, de duur van het inreisverbod niet kan schragen.

Verwerende partij verwijst naar arrest nr. 113 245 van 31 oktober 2013 van Uw Raad waarin Uw Raad stelt dat verweerder geen aanvullende motivering dient te voorzien indien verweerder van mening is dat er geen redenen zijn om een inreisverbod van een minder lange duur dan de maximumtermijn die door de wetgever werd voorzien te bepalen.

Het gegeven dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een ander dossier overging tot een bevestiging van de beslissing tot inreisverbod met een duur van drie jaar heeft geenszins tot gevolg dat in casu eenzelfde redenering dient te worden gevolgd.

Tevens begrijpt verzoekende partij ook absoluut niet waarom het indienen van een verzoek ex art. 9bis Vreemdelingenwet het opleggen van een inreisverbod zou rechtvaardigen, want dit was ook een determinerend motief van het inreisverbod.

Verzoekende partij ziet echt niet in hoe dit motief de bestreden beslissing kan schragen. Integendeel, zo zou de duur van het inreisverbod juist rekening kunnen houden met de humanitaire gronden die verzoekende partij heeft aangehaald in haar aanvraag tot humanitaire regularisatie.

Het is immers niet omdat de erin vermelde elementen niet tot een verblijfsmachtiging zouden kunnen leiden, dat zij daarom niet als “verzachtende omstandigheden” zouden kunnen gelden waarom verzoekende partij het grondgebied nog niet verlaten heeft.

Verzoekende partij heeft de aanvraag 9bis trouwens ingediend voor het inreisverbod aan haar werd betekend dus de humanitaire omstandigheden waarin verzoekende partij zich bevindt zijn verwerende partij meer dan bekend.

Het zou nog enigszins te begrijpen vallen dat iemand die geen aanvraag 9bis heeft ingediend een inreisverbod zou krijgen met een maximale duur van drie jaar omdat de humanitaire omstandigheden niet gekend zijn bij de verwerende partij, maar in casu is dit zeker het geval niet.

In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij zoals dit opgelegd wordt door art. 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt geen verplichting 'krachtens' dewelke "automatisch" een inreisverbod wordt uitgevaardigd ten aanzien van verzoekende partij.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

Verwerende partij blijft van mening dat het inreisverbod van drie jaar voortvloeit uit de wet zelf en het feit dat zij rekening moet houden met de concrete omstandigheden van de zaak motiveert zij zonder meer door te stellen dat verzoekende partij niet heeft voldaan aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

De verwerende partij verdedigt zich dus door er op te wijzen dat zij ter zake over een discretionaire bevoegdheid beschikt.

Zulks wordt uiteraard niet betwist door de verzoekende partij – integendeel, die bevinding maakt integraal deel uit van de juridische stelling van de verzoekende partij.

Net omdat er ter zake sprake is van een discretionaire bevoegdheid, en niet van een gebonden bevoegdheid, dient de verwerende partij te motiveren waarom zij quasi automatisch voor maximumtermijn van drie jaar kiest en niet voor een mindere termijn van 2 of 1 jaar.

Immers, indien de verwerende partij ter zake niet over een discretionaire bevoegdheid zou beschikken – zoals de verwerende partij dus zelf aangeeft – maar het automatisch uit de Wet zou volgen dat er ALTIJD een inreisverbod wordt opgelegd van 3 jaar (omdat er geen gevolg werd gegeven aan eerdere bevelen), dan zou zich ter zake geen enkel motiveringsprobleem stellen, dan zou verwerende partij "door de Wet gebonden zijn" en in het kader van zo'n gebonden bevoegdheid niet hoeven te motiveren. Wat in casu niet het geval is.

Gezien de verwerende partij dus inderdaad kan kiezen voor een maximumtermijn van 3 jaar (zulks wordt uiteraard niet betwist) dan dient zij ook te motiveren waarom dit zij doet. Verwerende partij kan niet voordoen alsof de maximumtermijn van 3 jaar als het ware automatisch uit de wet volgt, om zich daarna te verschuilen achter haar discretionaire bevoegdheid, discretionaire bevoegdheid die haar toch noopt tot enige motivering ter zake.

Zie ter zake OPDEBEEK EN COOLSAET (I. OPDEBEEK EN A. COOLSAET, Formele Motivering van bestuurshandelingen, Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, (7), 1999 blz. 145.

Verzoekende partij blijft bij haar standpunt dat verwerende partij in casu art. 74/11 van de Vreemdelingenwet geschonden heeft door geen rekening te houden met de specifieke omstandigheden van verzoekende partij in het kader van de bepaling van de duur van het inreisverbod.

II.2. Verzoekende partij stelt zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de formele motiveringsplicht (artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991) schendt. Nergens in de bestreden beslissing blijkt waarom verwerende partij op quasi automatische wijze een maximaal inreisverbod oplegt. De enige reden die verwerende partij aanhaalt is dat in het verleden niet voldaan werd aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 30.10.2012 en omdat een aanvraag ex. artikel 9bis Vreemdelingenwet werd ingediend. Verzoeker ontkent dit niet, doch is van mening dat het onzorgvuldig en onduidelijk is waarom haar zondermeer een maximaal inreisverbod wordt opgelegd.

Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen dat zij art. 74/11, tweede lid van de Vreemdelingenwet heeft aangeduid als rechtsgrond om haar beslissing te schragen.

Verzoekende partij blijft bij haar standpunt dat art. 2 en 3 van de formele motiveringsplicht wel worden geschonden aangezien verwerende partij bij het bepalen van de duur van het inreisverbod niet formeel heeft gemotiveerd waarom er beslist werd tot een duur van drie jaar.

De verzoekende partij blijft ook van mening dat de verwerende partij bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een - evenredigheidstoets in acht nemen. Dit betekent dat de duur van een inreisverbod moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval. Bovendien moet de duur van het inreisverbod evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

In die zin wenst de verzoekende partij ook te wijzen op het recente arrest nr.113.396 dd. 6 november 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV 131.489 / II), zij – op grond van dezelfde overwegingen als in voormeld arrest nr. 92.111 dd. 27 november 2012 – terecht stelt:

“De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb L 24 december 2008, afl. 348s 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu, stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissingen niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissingen wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. Zoals verzoekers terecht aanvoeren, vindt de Raad in de vierde en vijfde bestreden beslissing, noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoekers. De Raad dient vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekers en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld heeft.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt aangenomen wat de beslissingen houdende een inreisverbod betreft, daar verweerder niet kan volstaan met de enkele verwijzing naar artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.” (eigen onderlijning)

In casu werd een schending van de formele motiveringsverplichting door Uw Raad aangenomen.

. Nog meer ten overvloede wordt gewezen op artikel 11 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, dat uitdrukkelijk bepaalt:

“ Artikel 11 – Inreisverbod

(...)

2. De duur van het inreisverbod word volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.

(...)”.

De duur van een inreisverbod dient geval per geval te worden beoordeeld en gemotiveerd, volgens de specifieke omstandigheden eigen aan het individuele geval.

Bovendien wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar een zeer recent arrest nr. 225 871 van de Raad van State dd. 18 december 2013. In dit arrest verwierp de Raad van State een middel van verwerende partij tegen het RvV-arrest nr. 92 111 d.d. 27 november 2012, waarbij verwerende partij van oordeel was dat zij niet nader moest motiveren waarom zij voor de maximumtermijn koos (stuk 3). De beoordeling van dit middel door de Raad van State is uiterst verhelderend:

“Anders dan de verzoekende partij in hoofdorde lijkt voor te houden, impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn. In de uitoefening van zijn wettigheidscontrole kwam het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter toe te onderzoeken of de verzoekende partij te dezen bij het opleggen van een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. In het licht van het voorgaande vermocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan ook zonder schending van de thans in het middel aangehaalde bepalingen te oordelen dat noch in de aanvankelijk bestreden beslissing noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek is terug te vinden betreffende de specifieke omstandigheden van verweerder en dat het opleggen van een inreisverbod voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verweerder en de duur van het inreisverbod kennelijk onredelijk is, gezien de verstreckende gevolgen van het inreisverbod. Op zijn beurt komt het de Raad van State als

administratieve cassatierechter niet toe zelf die marginale toetsing in de plaats van de annulatierechter over te doen. Het tweede middel is ongegrond.”

De Raad van State stelt dat de duur van het inreisverbod ten alle tijde afdoende gemotiveerd dient te worden en dus niet alleen als er wordt afgeweken van de maximumtermijn zoals verwerende partij in casu wellicht zal voorhouden.

Ook in twee recente arresten van Uw Raad wordt gesteld dat de bestreden beslissingen niet worden gemotiveerd inzake het inreisverbod en dat op quasi automatische wijze een inreisverbod wordt opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Dit handelen wordt telkens omschreven als kennelijk onredelijk en er wordt een schending van de materiële motiveringsplicht aangenomen. (arrest nr. 118 080 van 30 januari 2014 en arrest nr. 118 079 van 30 januari 2014)

Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans opgelegde inreisverbod op niet pertinente (leest: niet draagkrachtige) wijze werd gemotiveerd en dus een schending vormt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen evenals het artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet.

Het middel is ernstig en gegrond.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het “afdoende” karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens). De verzoekende partij betoogt dat de maximumduur van het inreisverbod niet werd gemotiveerd. De verwerende partij betoogt daarentegen dat de bestreden beslissing afdoende werd gemotiveerd door de verwijzing naar artikel 74/11, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Zij betoogt dat het opgelegde inreisverbod in casu afdoende wordt gemotiveerd door de door de verzoekende partij niet betwiste vaststelling dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

Uit de parlementaire voorbereidingen, waarin wordt verwezen naar de Terugkeerrichtlijn, blijkt:

“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2013, nrs. 227 898 en 227.900).

De bestreden beslissing motiveert dat geen gevolg werd gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, zodat verzoekster nog geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied te

verlaten. Dergelijk motief verklaart weliswaar waarom aan verzoekster een inreisverbod werd afgegeven, doch biedt geen verantwoording voor het feit waarom bij weeromstuit voor de maximumtermijn van drie jaar werd gekozen.

In de bestreden beslissing wordt nog gesteld dat de verzoekster nog een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend, de Raad ziet evenwel niet spontaan in op welke wijze het feit dat verzoekster heeft gepoogd haar verblijf in België in regel te stellen, een verantwoording kan bieden voor de keuze van drie jaar inreisverbod, wat te dezen meteen de maximale termijn is.

Derhalve moet in casu worden vastgesteld, in het licht van artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat minstens niet afdoende werd gemotiveerd over de duur van het inreisverbod. Immers, uit de aangevochten beslissing blijkt niet dat alle voor de afweging relevante elementen in ogenschouw werden genomen zodat niet kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen.

2.3. Het middel, in zoverre het is gestoeld op de schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 november 2013 tot afgifte van een inreisverbod wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT